

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DUIVELSE VROUW

N° 2722

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Dit nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN DUIVELSE VROUW

HOOFDSTUK I.

EERZUCHTIGE PLANNEN

Ongeveer in het midden van de Brewer Street, in het hartje van de Londense City en niet ver van Golden Square verwijderd, staat een log gebouw van grijze natuursteen, dat daar waarschijnlijk gebouwd werd in een tijd, toen men over het algemeen kon spreken van een inzinking op het gebied van architectuur en andere schone kunsten.

Dit huis behoorde sinds een tiental

jaren aan de financier Marc Talbot. Deze had er niet alleen zijn kantoren gevestigd, maar hij woonde er ook en had voor zijn privé gebruik de hele derde verdieping in beslag genomen, terwijl de vierde verhuurd was aan een handelsfirma, die er eveneens haar kantoren had gevestigd.

Op de eerste en de tweede verdieping lagen de kantoren van Marc Talbot en

gelijkvloers was het enorme huis voor een deel in beslag genomen door een hele grote boekhandel.

Marc Talbot was vrijgezel en hij kon dan ook volstaan met drie bedienden, een huishoudster en 'n bijzonder goede, Italiaanse kok. Hij kon dus vrienden ontvangen en te dineren vragen zo veel hij wilde en de boze wereld mompelde, dat deze vrienden dikwijls werden afgewisseld door vriendinnen.

Hij bekleedde een vooraanstaande plaats in de financiële wereld van Londen en er waren heel wat instellingen en personen, die naar zijn pijpen moesten dansen.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Talbot in een gemakkelijke bureaustoel voor het geweldig grote bureau-ministre in de particuliere werkkamer zat, die op de tweede verdieping van het grote huis lag.

Hij was een man van ongeveer 45 jaar, met levendige, zwarte ogen, een bijna geheel kale schedel. Hij droeg een kort geknipte, klaarblijkelijk zwart geverfde snor, en hij had de gewoonte nu en dan zenuwachtig met de vingers van de linkerhand over dat mannelijk sie-raad heen te strijken. Als hij opstond, bleek dat hij een krachtig, breedgeschouderd lichaam bezat, meer dan zes voet lang, het lichaam van een man, die gewend is te vechten en het gevaar onder de ogen te zien. Maar in zijn blik lag de uitdrukking van een egoïstische genietster, die voor geen enkel middel terugdeinst om zijn doel te bereiken. Er lag doorgaans een harde trek om de krachtige mond met de dikke, zinnelijke lippen.

Aan een andere tafel, die voor een van de drie ramen was geschoven, zat zijn sekretaris, Fred Morton, een nog tamelijk jonge man met een smal, maar schrander gezicht en doordringende vossenogen.

Talbot was bezig, achterover in zijn stoel geleund, een paar kranten door te lezen, waarin zijn sekretaris het voor-naamste al met een dikke streep blauw potlood onder zijn aandacht had ge-

bracht. Hij hield een dikke sigaar in de mond geklemd en blies nu en dan een vervaarlijke rookwolk uit. Van tijd tot tijd liet hij een soort gebrom horen, om zijn tevredenheid of zijn afkeuring te kennen te geven en dan wierp zijn sekretaris hem telkens een snelle, onderzoekende blik toe, als om de gedachten achter dat harde, brede, onbewogen voorhoofd te kunnen lezen.

Op dit ogenblik werd er geklopt en een bediende bracht een visitekaartje binnen, overhandigde het aan Talbot en zei :

— Deze dame wenst u persoonlijk te spreken .

Talbot had een blik op het visitekaartje geworpen, fronste nu even de wenkbrauwen en vroeg toen :

— Waar heb je die dame gelaten ?

— Zij is in uw spreekkamer.

— Zeg tegen die dame, dat ik straks tot haar beschikking sta.

De man verdween, Talbot zakte kalm eer in zijn stoel en begon een paar lijsten na te zien, die Morton net op zijn bureau had gelegd. Nu en dan maakte hij er een aantekening op met 'n gouden vulpen en stond na ongeveer een kwartier eindelijk op, wierp een blik in de kleine Venetiaanse spiegel in een ovale ivoren lijst, die boven de schoorsteenmantel hing en wendde zich tot Morton met de woorden :

— Ik ben waarschijnlijk over een kwartier weer terug, Morton.

Hij trok de deur dicht, stak de gang over en opende 'n tweede deur, die toegang bleek te geven tot een luxueus gemeubileerde salon, waar een brede bank en een paar gemakkelijke stoelen om 'n ronde, met tijdschriften beladen tafel stonden.

De financier kwam bijna in botsing met een jonge, bijzonder knappe vrouw, met op haar gezicht echter op dit ogenblik een uitdrukking van moeilijk bedwongen woede en ongeduld.

Zij kon ongeveer dertig jaar zijn, ofschoon zij klaarblijkelijk alle moeite deed, er jonger uit te zien. Het was de bekende actrice Violet Portland.

Nauwelijks echter had zij de binnenkomende herkend of haar gezicht veranderde van uitdrukking. Zij bedwong zich blijkbaar en zei op volmaakt kalme toon:

— Bijna had ik moeten wachten, mijnheer Talbot, zoals, als ik mij niet vergis, Lodewijk XIII eens gezegd heeft tegen zijn raadsheren, die twintig sekonden te laat waren.

Talbot had de deur achter zich dichtgetrokken en zijn zwarte ogen glinsterden, toen hij ze liet dwalen over het slanke figuur van de knappe actrice.

— Het spijt mij wanneer ik je heb laten wachten, Violet, zei Talbot zacht, terwijl hij de hand van de toneelspeelster nam en er een kus op drukte. Ga zitten, en vertel mij waarvoor je komt.

— Ik wilde je in de eerste plaats bedanken, Marc, voor de mooie bloemen, die je mij gisteren op het toneel hebt laten overhandigen, zei de vrouw. Maar daarom alleen zou ik het natuurlijk niet gedurfd hebben zo een invloedrijke man in zijn werk te storen.

— De zaak is, Violet, dat ik werkelijk in mijn particuliere werkuren liever niet gestoord wordt en vooral niet door vrouwen van jouw schoonheid. Je weet wel, dat ik bijzonder op je gezelschap gesteld ben, maar alleen op de uren die daarvoor zijn aangewezen.

— Ik ben dus niets meer voor je dan een tijdverdrijf, riep Violet Portland op scherpe toon uit. Je hebt vroeger anders gesproken, Marc.

— Wat ik gezegd heb, daar blijf ik bij en dat meende ik ook, antwoordde de financier, terwijl hij de kleine, blanke hand greep, die van de stoelleuning afhing. Ik hou van je, jij bent de enige vrouw, die mijn hart in gloed heeft weten te zetten. Is je dat voldoende?

De jonge vrouw wist heel goed dat hij loog; zijn avonturen waren talrijk en hij stond bekend als een doortrapte Don Juan.

Maar Violet Portland had haar plannetje kant en klaar en het was haar spel, te doen alsof zij de woorden van Talbot werkelijk geloofde.

Zij liet hem even haar hand vasthouden, trok die toen terug, stond op, legde haar handen op de schouders van de miljonair en vroeg met een vleien-de stem en met een blik in haar ogen, die zijn bloed sneller door zijn aderen deed stromen.

— Hou je werkelijk een beetje van me, Marc.

— Ik aanbid je, Violet.

— Je zou dus wel wat voor mij over hebben?

— Heb ik dat dan niet getoond?

— Bedoel je die paar ringen, die halsketting en die auto?

— Nu, mij dunkt toch, dat... verdedigde de financier zich.

— Maar dat zijn toch allemaal dingen, die iedere rijke man aan een vrouw kan geven, zelfs al beschouwt hij haar alleen maar als... een goede vriendin.

— Je weet heel goed waarom ik je dat allemaal geef, Violet. De wereld gelooft, dat je mijn minnares bent en de hemel is mijn getuige dat ik er heel wat voor over had als dat de waarheid was. Maar je hebt tot dusverre niet willen voldoen aan mijn vurigste wensen; je hebt je koel en op een afstand gehouden.

— Ik weet wat je van mij wilt, Marc en ik dacht je al eens te hebben gezegd, dat ik niet een van de vrouwen ben, die men met een handjevol kostbare steentjes kan veroveren. Ken je me dan nog zo slecht?

— Dat schijnt, antwoordde Talbot, ironisch, maar zonder zijn begerige blikken van de toneelspeelster af te wenden.

— Laat ik je dan zeggen, dat je mij te laag taxeert, als je gelooft, dat ik zonder meer je minnares zal worden.

— En ben je hier gekomen om mij dat te vertellen?

— Ik ben gekomen om je te zeggen dat ik deze situatie niet langer duld. Ik ben niet degene, voor wie je me schijnt te hebben aangezien. Je zegt, dat je van mij houdt. Welnu, toon het.

— Wat bedoel je? vroeg Talbot langzaam, terwijl hij haar met grote ogen aankeek.

— Moet ik dan nog duidelijker zijn ? vroeg Violet Portland ongeduldig. Je bent toch een gentleman ? Kon je mij dit niet bespaard hebben ? Nou dan, dan staat je maar een weg open, vraag mij, je wettige vrouw te worden.

Violet Portland wist dat zij hoog spel speelde en haar vingers bewogen zich zenuwachtig heen en weer op het blad van de grote ronde tafel, waarnaast zij zelf was gaan zitten. Schijnbaar keek zij de financier niet aan, maar in de grote spiegel bestudeerde zij loerend de uitdrukking van zijn gezicht. En de volgende sekonde wist zij, dat zij het spel verloren had.

Talbot staarde haar een ogenblik stomverwonderd aan, fronste toen de wenkbrauwen en liet eindelijk een kort lachje horen, dat als een doodsklok al haar hooggespannen verwachtingen uitluidde. Hij zei op scherpe toon :

— Kom je hier om mij voor de gek te houden ? Dat is je toch zeker geen ernst ?

— Het is mij volle ernst, antwoordde Violet Portland, terwijl zij nogmaals alle hulptroepen van haar schoonheid en haar verleidelijke glimlach liet aanrukken. Je weet heel goed, dat je me niet onverschillig bent, Marc, maar ik wil een fatsoenlijke vrouw blijven, ik wil je alleen toebehoren als je echtgenote.

— Ik wil niet ontkennen Violet, dat je stoutmoedigheid me verbaast. Ik heb altijd sympathie gevoeld voor moedige mensen zonder scrupules, maar je drijft het wel wat te ver. Je kent mijn ideeën over het huwelijk. Ik denk er niet aan om te trouwen, zelfs niet met zo een verrukkelijk wezen als jij bent.

— Dan heb ik hier verder niets meer te maken, mijnheer Talbot. Het spijt mij, dat ik u heb opgehouden.

Zij wilde hem voorbij lopen, maar hij had haar hand gegrepen en zei op

een toon van nauwelijks onderdrukte hartstocht :

— Wil je zo weggaan, Violet ? Waarom zet je die onzin niet uit het hoofd, meisje ? Wij kunnen toch ook wel gelukkig zijn zonder zo een dwaas huwelijk ? Kom, beken dat je mij alleen op de proef hebt willen stellen. Wil je een andere auto ? Wil je die prachtige ketting, die je eergisteren bij Salomonson hebt zien liggen ?

— Ik wil uw naam, mijnheer Talbot en anders niets, antwoordde Violet Portland trots.

Zij had haar hand met een vlugge beweging losgerukt en stond al bij de deur. Nog eenmaal richtte zij zich in haar volle lengte op, keek hem met haar nu weer schitterende ogen recht in het gezicht, en zei op nadrukkelijke toon :

— Wie weet bedenkt u zich nog wel eens.

Zij opende de deur en stond in de gang. Zacht fluisterde zij in haarzelf, de blik strak op de deur gevestigd, alsof zij de man kon zien achter de deur, die haar tot macht en aanzien had kunnen brengen.

— Je wilt niet goedschiks, Marc Talbot ? Welnu ? dan zullen wij zien of er geen middelen bestaan om je er op een andere manier toe te brengen.

En met haastige schreden ging zij heen.

Talbot bleef een ogenblik op dezelfde plaats staan, heen en weer geslingerd tussen zijn, vrijheidszucht en zijn hartstocht voor de knappe actrice, die tot dusverre al zijn pogingen om haar te winnen had weten te weerstaan, haalde toen de schouders op en bromde voor zich heen :

— Het is jammer, maar de duivel mag me halen als ik er ooit aan denk, nog eens te trouwen. Aan de eerste keer heb ik volop mijn bekomst gehad.

HOOFDSTUK II.

DE TYPISTE

Tamelijk slecht gehumeurd verliet de miljonair de kleine ontvangsalon weer, om naar zijn kantoor te gaan.

Morton, die een mensenkenner was, hoefde alleen maar terluiks een blik op het gezicht van zijn baas te werpen, om te zien, dat het damesbezoek, dat deze net ontvangen had, hem echt geen genoegen had gedaan.

Talbot liep enkele malen het vertrek op en neer, en bromde toen tussen de tanden :

— Die vervloekte wijven. Zij zijn in staat om je een hele dag te bederven. Een huwelijk. En nog wel met Violet Portland, de toneelspeelster. Nee, nee, zo gek is Marc Talbot niet. Liever wil ik alle bloempjes plukken, die ik op mijn weg tegenkom.

Blijkbaar erg ingenomen met dit dichterlijk beeld dat hem daar net te binnen was geschoten, nam de financier weer voor zijn bureau plaats, stak een verse sigaar op en begon te werken.

Een half uur later legde hij plotseling zijn vulpen neer, scheen ergens over na te denken, waarbij zijn zwarte ogen begonnen te schitteren en stond toen plotseling op.

Hij liep op een zijdeur toe, die achter een dik fluwelen gordijn verborgen was en liep een fraai gemeubileerd vertrek in, dat geen eigenlijke bestemming had, maar waar de financier wel eens dames ontving wier reputatie niet veel meer te verliezen had door het bezoeken van mannen als Marc Talbot.

ken van mannen als Marc Talbot.

Weer moest hij een gordijn opzij schuiven en nu was hij in een kamer, die bij uitstek geschikt was om er een vertrouwelijk uurtje te verbabbelen. Er stonden gemakkelijke stoelen, er stond een bank met kussens en op het dikke vloerkleed lagen hier en daar persjes uitgespreid. Het vertrek had nog een tweede uitgang, die op de gang uitkwam. Talbot ging in een van de gemakkelijke stoelen voor een kleine tafel zitten, waarop een schrijfmachine stond drukte op een belletje en zei tot de binnentredende bediende :

— Vraag Miss MacLagan om hier te komen met haar blocnote, ik moet haar een paar brieven dicteren.

Er verliepen ongeveer vijf minuten, toen ging de tussendeur open en op de drempel stond een knap meisje van nauwelijks twintig jaar, met mooi goudblond haar, een allerliefst figuurtje, en de mooiste blauwe ogen, die zelfs een dichter zich zou kunnen dromen.

Zij bleef een beetje verlegen staan en vroeg toen op zachte toon :

— Hebt u mij laten roepen, mijnheer Talbot ?

— Ja Miss Grace, antwoordde de financier, terwijl hij met een uitnodigend gebaar naar de stoel wees, die voor de schrijfmachinetafel stond. Hebt u uw stenobloc meegebracht ?

— Ja mijnheer.

Het meisje liep vlug het vertrek door

en ging voor de machine zitten, de ogen strak voor zich uitgericht. Zij draalde een vel papier in de machine en toen bleven haar kleine fraai gevormde handen in afwachting op de toetsen rusten. Talbot, die was blijven zitten, keek haar aan en in zijn ogen glom een vonk, die het meisje had doen schrikken, als zij hem gezien had. Toen zei hij plotseling :

— Voordat wij verder gaan, miss Grace, ik moet u zeggen, dat ik erg tevreden over u ben, en dat ik besloten heb, uw salaris met ingang van de volgende maand met 4 pond te verhogen.

— Wel bedankt, mijnheer. Ik ben erg blij, dat u tevreden bent over mijn werk. Ik doe mijn best, en...

— Daarvan ben ik overtuigd, mijn kind, viel Talbot haar in de rede, terwijl hij met vaderlijk gebaar zijn brede, grove hand op de tengere vingers van het meisje legde.

Met een onwillekeurige huivering trok Grace MacLagan haar hand met een vlugge beweging terug en even trilden haar lippen zenuwachtig.

Talbot scheen dit echter helemaal niet te hebben opgemerkt en ging verder :

— Wat zijn uw handjes toch klein en blank. Ik moet ze altijd bewonderen. Eigenlijk zijn ze veel te mooi, om er zulk werk mee te doen.

— Het is mijn plicht, mijnheer Talbot, zei het meisje kortaf. Ik moet werken ; u weet wel, dat ik voor mijn moeder en mijn broertjes moet zorgen. En ook voor mienneke poes ! ?

— Maar hebt u dan nooit bedacht dat dit werk uw gezondheid zou kunnen schaden ? Je bent zo mooi, mijn kind, maar ook zo teer, en je zou toch wel op een andere manier, ik bedoel meisjes die zo mooi zijn als jij.

De financier raakte in de knoop met zijn eigen woorden, want voor het eerst had Grace hem recht in het gezicht gekeken en de heldere, onbevengene blik van haar blauwe ogen had hem in verwarring gebracht.

— Wat wilt u zeggen, mijnheer Talbot ? vroeg Grace, zonder haar blik van

het gezicht van de financier af te wenden.

Talbot was haastig opgesprongen. Hij voelde zijn slapen kloppen. Allang had hij zich onder de bekoring gevoeld van dit mooie, blonde meisje, dat ongeveer een half jaar geleden, als typiste haar intrede had gedaan op zijn kantoor.

En langzaam maar zeker had een hartstocht zich van hem meester gemaakt, waarnaast die voor de knappe actrice in het niet zonk.

Hij wist, dat Grace MacLagan, waarschijnlijk nooit naar zijn vleierij zou willen luisteren en dit wakkerde juist zijn vurige begeerte aan. En hij had al bij zichzelf gezworen, dat het meisje hem zou toebehoren, ondanks alles, en als het moest tegen haar wil. Hij stond nu vlak naast haar, een beetje over haar heengebogen en zijn gloeiende adem beroerde het krullende blonde haar, toen hij op hees fluisterende toon sprak :

— Welnu, Grace, dan zal ik duidelijk zijn. Ik leg mijn fortuin aan je voeten, je kunt er over beschikken. Je zult rijk en de invloedrijkste vrouw van heel Londen zijn, als je aan mijn vurigste verlangens toegeeft. Ik ben stapelgek op je, Grace, wees de mijne en je zult geen zorgen meer hebben. Je moeder, je kleine broertjes zullen het goed hebben, ik zal voor hen zorgen, dit belooft ik je.

Onder het spreken had Talbot de hand van het meisje opnieuw gegrepen, die zij echter direkt weer terug trok.

Een vlammend rood was in haar wangen opgestegen en een ogenblik daarna werd zij doodsbleek, terwijl haar mooie blauwe ogen een harde uitdrukking kregen.

Haar stem beefde, toen zij op gedempte toon zei :

— Ik heb u nooit het recht gegeven, mijnheer Talbot slecht van mij te denken. Ik hoop, dat u nooit weer iets dergelijks zult zeggen en laat nu mijn hand los, want u doet mij pijn.

— Niet voordat je mij gezegd hebt, dat je mijn aanzoek zult aanhoren, drong Talbot aan, en tegelijkertijd

probeerde hij het meisje in zijn armen te nemen.

— Laat mij los, zeg ik u, herhaalde Grace met stemverheffing. U zou het toch niet durven wagen, mij tegen mijn zin aan te raken ?

— Wat, je durft protesteren ? riep Talbot uit, verblind door zijn harts-tocht. Welnu dan, je zult de mijne zijn, of je wilt of niet. Dwaas schepsel, denk je je te kunnen verzetten tegen iemand als ik ben ? Ik bied je geluk en rijkdom en je gooit het weg.

Het jonge meisje worstelde om los te komen, maar slaagde daar niet in. Zij zat dicht voor de schrijfmachine, de miljonair had haar met zijn beide armen vast en probeerde haar nu met geweld een kus op de lippen te drukken. Hij boog haar tenger lichaam achterover ondanks haar verzet en zijn lippen waren al bijna op de hare, reeds dacht het meisje de worsteling te moeten opgeven, toen de tussendeur openging en er een rijzig man op de drempel verscheen, in de kracht van zijn leven en uiterst elegant gekleed, die een ogenblik verbaasd bleef staan, dadelijk daarop een paar stappen naar voren deed en met heldere stem zei :

— Maar, mijn beste Talbot, die jongedame zal echt niet kunnen werken, als je allebei haar handen vasthoudt.

Verschrikt liet de financier het meisje los en streek met een onbewust gebaar een paar keer over zijn kale schedel, waarop zweetdruppeltjes pielden. Hij probeerde zich zo goed mogelijk een houding te geven, maar zijn stem trilde nog van opwinding, toen hij zei :

— Ik vraag u excuus, mylord, ik dacht, ik wilde mejuffrouw MacLagan iets bewijzen, dat...

Het meisje was al opgestaan. Haar mooi gezichtje was doodsbleek, toen zij haastig naar de deur ging, die op de gang uitkwam.

Daar keerde zij zich nog eens om, en zei met vaste stem, terwijl zij Talbot een blik vol koele minachting toewierp :

— U kunt wel naar een andere typiste gaan zoeken, mijnheer, ik neem mijn ontslag en ik vertrek onmiddellijk.

En vóór hij iets had kunnen zeggen, viel de deur achter de typiste dicht. Talbot wierp een schuine blik op de bezoeker, die net was binnengekomen op een voor hem zo ongunstig tijdstip en liet een kort, zenuwachtig lachje horen, terwijl hij zei :

— Die jonge meisjes van tegenwoordig, men kan nooit een grapje met hun maken, of zij vatten het dadelijk als dodelijke ernst op en zijn direkt bele digd.

— Daar hebben sommige jonge meisjes volgens mij groot gelijk in, zei de bezoeker kalm, en ik stel dit erg op prijs.

— Zullen wij niet liever naar mijn eigen kantoor gaan, mylord ? Het is mij eigenlijk niet goed duidelijk hoe u hier...

— Hoe ik hier ben binnengekomen ? vulde de ander de zin aan. Wel, heel eenvoudig. Ik heb uw sekretaris gevraagd waar u was en hij zei dat hij het niet wist. Ik meende echter uw stem te horen en daar wij al zo lang zaken met elkaar doen, dacht ik mij wel de vrijheid te mogen veroorloven, hier ongevraagd binnen te komen. Het spijt mij werkelijk als ik u gestoord mocht hebben.

— Het had niets te betekenen, mylord, bromde Talbot. U hoeft zich echt niet te verontschuldigen.

Hij was al naar de deur toegegaan, bleef daar op zijn bezoeker wachten, liet hem voorgaan en sloot de deur achter hem, blijkbaar erg uit zijn humeur, maar zijn uiterste best doende, om de schatrijke klant een vriendelijk gezicht te tonen.

— Geef Lord Aberdeen eens een stoel, Morton, beval de financier.

Zwijgend stond Morton op en schoof een stoel aan.

Lord William Aberdeen nam plaats, sloeg zijn ene been over het andere, keek de miljonair aan met een blik waarin spot en minachting om de voorrang streeden en begon toen :

— De reden van mijn bezoek had eigenlijk weinig om het lijf, beste Talbot. Ik wilde alleen uw advies vragen,

daar ik weet dat u een buitengewoon bekwaam zakenman bent en op de hoogte van vele dingen, die voor anderen verborgen blijven.

— Ik hoop u van dienst te kunnen zijn, Mylord, vraag maar, zei Talbot.

— De zaak is deze. Men heeft mij aangeraden, aandelen te nemen in de Amerikaanse maatschappij die nu in het gebied van de Andes bezig is, een aangeboorde petroleumbron te exploiteren.

— Een Amerikaanse maatschappij, petroleum, in de Andes? herhaalde Talbot langzaam en blijkbaar heel verbaasd. Ik wist helemaal niet dat er zo'n maatschappij bestond, Mylord. Heeft men u goed ingelicht?

— Dat hoop ik tenminste, antwoordde Lord Aberdeen.

De financier wendde zich tot zijn sekretaris met de vraag:

— Ooit van iets dergelijks gehoord, Morton?

— Ik ben bang, dat die maatschappij een fictie is, Mylord, zei Morton. Als ze bestond moest ik haar toch kennen.

Lord Aberdeen hernam toen:

— Men heeft mij toch stellig verzekerd, dat de maatschappij al aan het werk was en dat zij met een grote winst denkt te kunnen werken. Natuurlijk zijn de aandelen nog niet genoteerd op de Beurs en dus komen zij ook niet voor op de officiële koerslijst, maar men zei mij, dat dat zeker niet lang meer zou duren.

— Hoe is de naam van die maatschappij, als ik vragen mag? antwoordde Morton.

— Philadelphia Andes Oil Company, kortweg de «Andes Company» genoemd, antwoordde Lord Aberdeen.

— Ik beloof u dat ik een onderzoek zal laten instellen, Mylord, zei Talbot.

— Ik reken op je, beste Talbot, hernam Lord Aberdeen. Nu nog iets, het spijt mij, dat ik je overlast zal moeten aandoen, maar ik ga dezer dagen op reis en ik heb absoluut contanten nodig. Een credietbrief kan ik deze keer niet gebruiken. Kun je me direkt 80.000

pond van mijn deposito laten uitbetalen?

— Op slag, Mylord, riep Talbot uit.

— Wanneer het tenminste mogelijk is. Het inconvenieert je toch niet?

— Niet in het minst, Mylord, antwoordde de financier haastig. Dat is te zeggen, een paar uren respijt zult u ons toch moeten geven. Het is nog wat vroeg, ik weet niet of de kassier...

— O, ik kan heel goed tot vanmiddag wachten, viel Lord Aberdeen hem in de rede. Ik zal dan zo vrij zijn, om vier uur nog eens langs te komen. En nu de derde reden van mijn bezoek. Ik treed nu op als vertegenwoordiger voor anderen, Talbot.

Het ernstige, krachtig getekende gezicht van de bezoeker vertoonde een uitdrukking van diep medelijden en zijn stem had een warme klank, toen hij zei:

— Je hebt natuurlijk gelezen, Talbot, dat er sprake van is, het Tehuis voor Oorlogsinvaliden aanmerkelijk uit te breiden; er is echter lang geen geld genoeg voor. Ik heb hier een lijst bij mij en ik hoop van harte, dat het mij lukken zal, een flink bedrag bij elkaar te krijgen voor die ongelukkigen. Ik mag u zeker wel direkt voor duizend pond noteren, nietwaar?

De bezoeker had inmiddels zijn gouden potlood al te voorschijn gehaald, maar Talbot was haastig opgestaan en hield hem met een gebaar terug.

Zijn gezicht had een harde uitdrukking en zijn stem klonk ijskoud, toen hij zei:

— Het spijt mij, dat ik u hierin moet teleurstellen, Mylord, maar een van mijn principes is, om nooit een penny voor dergelijke dingen uit te geven. De oorlogsinvaliden hebben een tehuis nodig? Welnu, laat de Staat het hun geven.

— Ik ben overtuigd, dat de Staat doet wat gedaan kan worden, mijnheer Talbot, antwoordde Lord Aberdeen koel. Maar de draagkracht van de schatkist heeft grenzen. En ik vind, dat wij, gefortuneerden, verplicht zijn om van onze overvloed te geven aan wie niet ge-

noeg hebben.

— Ik voor mij ken geen overvloed, Mylord, antwoordde de financier op koude toon. Iemand, die zaken in het groot doet, zoals ik, die kan nooit genoeg geld hebben.

Lord Aberdeen beheerste zich volkomen, wierp Talbot slechts een blik vol koele verachting toe, stak de intekenlijst weer in zijn portefeuille en stond op.

— Ik hoop, dat gij het mij niet kwalijk neemt, Mylord, dat ik in dergelijke zaken een ander idee heb dan u, van wie het bekend staat, dat u jaarlijks duizenden ponden sterling aan instellingen van liefdadigheid wegschenkt ? vroeg Talbot.

— Dat is iets, wat u met uw eigen geweten moet uitmaken, mijnheer Talbot. Het blijft dus afgesproken, ik kom vanmiddag om vier uur terug en ik verwacht, dat de 80.000 pond dan van mijn rekening zullen kunnen worden afgeschreven.

Een korte hoofdknik en de bezoeker verliet het vertrek. Talbot keek hem een ogenblik na, en bromde toen tussen de tanden :

— Trots en ongenaakbaar, als altijd. Maar wat bezielt hem, voor de duivel, om juist vandaag vier vijfde van zijn deposito op te vragen ?

— Hij had het bedrag gestort met een opzeggingstermijn van een dag, mijnheer Talbot, merkte Morton op.

— Maar waarom moet het zo ongelukkig treffen, dat hij 80.000 pond in contanten wil hebben, juist nu wij zo weinig vlottende middelen in kas hebben ?

Intussen was Lord Aberdeen de tamelijk smalle trap afgegaan, en had hij het bankgebouw verlaten, eerbiedig gegroet door de portier, in zijn groen lakense uniformjas.

Op het ogenblik, dat Lord Aberdeen in zijn auto stapte, een prachtige blauwe Jaguar, wendde hij de blik nog eens naar het bankgebouw en mompelde voor zich heen :

— Je zult nog eens met spijt aan deze dag terug denken, Marc Talbot. Harteloze geldwolf, die je bent. En dat ben je niet alleen, je bent een schurk op de koop toe. Wel, je zult het je herinneren, dat je John Raffles op bezoek hebt gehad.

HOOFDSTUK III.

INTRIGES

John Raffles, want inderdaad was de Gentleman-Inbreker sinds enige jaren in Londen « werkzaam » als Lord William Aberdeen, een schatrijke zonderling en filantroop, liet zich achterover in de kussens van de auto vallen, nadat hij zijn chauffeur een adres had toegevoegd.

Na tien minuten reed de auto de Cromwell Street in en stopte tenslotte niet ver van de Mall voor een niet groot, maar prachtig herenhuis, dat de Grote Onbekende onder de net al genoemde naam al enige jaren bewoonde.

Raffles stapte uit, wisselde enige woorden met zijn chauffeur, een zwaargebouwd man met de ogen van een kind en ging toen het huis binnen. Een oude bediende met spierwit haar kwam hem tegemoet om hem hoed en jas af te nemen.

— Is mijnheer Brand thuis, Gaston ? wendde Raffles zich tot de grijsaard.

— Mijnheer Brand is net thuis gekomen, Mylord en ik geloof, dat hij zich nu wat vermaakt in de biljartkamer.

Raffles knikte de oude man vriendelijk toe en sprong met lenige tred de trap bij twee treden tegelijk op, die achter in de brede hall naar de eerste verdieping voerde. Hij volgde een brede gang en op enige afstand al verkondigde het klotsen van ivoor tegen ivoor hem, dat Charles Brand, zijn trouwe

vriend en metgezel, zich vermaakte met zijn geliefkoosd tijdverdrijf.

Een ogenblik later stapte hij de biljartkamer binnen en vond daar inderdaad Charles Brand.

Deze laatste zette direkt zijn keu weg en liep Raffles tegemoet met de uitroep :

— Je bent vlugger terug dan ik had durven hopen. Maar naar je gezicht te oordelen, is er iets gebeurd, waarop je niet gerekend hebt. Zeg mij eerst eens. Is mijn oordeel juist, en is die Talbot niet een inhallige schavuit ?

— Ik vrees, dat hij nog erger is, Charles, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand naar een gemakkelijke leunstoel mee nam en in een dergelijk meubel tegenover hem plaats nam. Ik snapte hem net op het ogenblik, toen hij een van zijn typisten probeerde de baas te worden.

— Nu, dat is eigenlijk geen doodzonde, riep Brand lachend uit. Zij zelf vond het misschien ook wel leuk.

— Nee, Charles, maak er geen lolletje van, zei Raffles ernstig. Het meisje verzette zich krachtig en dat niet alleen, maar, terwijl ik nog in het vertrek was nam zij haar ontslag en zei tegen haar baas, dat hij nog diezelfde dag naar een ander zou mogen uitzien.

— Dat verandert de zaak, antwoordde Brand. Hoe heette dat meisje ?

— Dat kan ik je niet zeggen, maar

zij had een allerliefst gezichtje, mooi goudblond haar en blauwe ogen; zij was zeker niet ouder dan hoogstens negentien jaar en zij was typiste. Wij zullen echter gauw genoeg haar naam weten, want ik wil dat dappere ding, dat in een tijd als deze haar betrekking prijs gaf, omdat haar baas haar lastig viel, in het oog houden.

— Nog iets?

— O ja, ik ben er nog niet. Het schijnt inderdaad waar te zijn, dat Talbot een beetje zwak staat, dat wil zeggen, hij kon mij niet direkt mijn 80.000 pond sterling uitbetalen, van de 100.000 die ik bij hem geplaatst heb.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat heeft niet veel te betekenen. Het is toch heel goed mogelijk, dat het geld op dat ogenblik niet in de kluis lag.

— Dat is het juist, antwoordde Raffles. Ik meen te weten dat hij het gestoken heeft in een zaak, die wel eens verkeerd kon eindigen. De man neemt te veel hooi op zijn vork en hij heeft te weinig liquide middelen, dat is de hele zaak.

— Maar Talbot is een slimme vos; hij weet wel, dat zijn val door niemand in Londen gewenst kan worden.

— Tenminste voor het ogenblik, voegde Raffles er aan toe.

— Wat heb je me nog meer te vertellen?

— Ik vroeg hem of hij mij kon aanraden, aandelen te nemen in de Andes Oil Cy, en hij antwoordde, dat hij van die maatschappij nog niet gehoord had.

— Dan is het ook zwendel, Edward, want Talbot mag zijn wat hij wil, hij heeft een bijzonder fijne neus in geldzaken en als die maatschappij werkelijk solide was, dan zou hij het weten.

— Wij zullen wel eens kijken, antwoordde Raffles kortaf. Tenslotte vroeg ik hem, in te tekenen op mijn lijst voor het Tehuis voor Oorlogsinvaliden.

— En wat deed hij?

— Hij weigerde. Hij tekende zelfs voor geen penny.

— Dat is meer dan erg, riep Brand vol verontwaardiging uit.

— O, wees maar stil, het zal hem

opbreken. Hij zal het betreuren, dat verzeker ik je. Maar nu is het, geloof ik, haast tijd om te lunchen, Charles. Wat dacht je er van, als wij eens naar het Criterion gingen?

— Ik heb er beslist niets op tegen, Edward, antwoordde Brand. Wat gaan wij vanmiddag doen?

— Als wij niets beters te doen hebben, dan zullen wij het huis van Talbot eens opnemen, vermomd natuurlijk, want binnenkort denk ik er een nachtelijk bezoek te brengen, dat hem heugen zal.

De beide vrienden verlieten nu de biljartkamer en daalden de trap af, om zich te gaan kleden voor de lunch. Een half uur later, nadat Brand de chauffeur James Henderson telefonisch gewaarschuwd had, dat hij weer met de auto moest voorrijden, verlieten de beide onafscheidelijke vrienden het huis.

Binnen korte tijd reed Henderson hen naar het welbekende, fijne restaurant, waar het al tamelijk druk was. Niet zonder moeite vonden zij een onbezet tafeltje en toen zij zaten, viel hun oog direkt op een knappe en een beetje opzichtig geklede vrouw, die een paar tafeltjes van hen verwijderd zat, helemaal alleen. Zij had blijkbaar juist geluncht en sprak met de kellner, die haar bediende.

Brand boog zich een weinig naar Raffles en vroeg op zachte toon:

— Weet je wie daar zit?

— Ja zeker, dat is, wanneer ik mij niet vergis, Violet Portland. Ik zou zeggen, dat zij er een beetje grimmig uitziet.

— Je hebt waarachtig gelijk, ze ziet er uit alsof haar iets onaangenaams is overkomen, bevestigde Brand glimlachend.

— Ober, wat kun je ons vandaag aanbevelen?

Deze vraag was gericht tot de kellner, die net aan was komen lopen. Terwijl de man in gebukte houding fluisterend met Raffles sprak, bleef Brand nieuwsgierig naar de actrice kijken, die de laatste weken zo veel van zich had doen spreken.

Hij zag, dat de kellner wegging, en een ogenblik later terugkeerde met een geweldig groot boek, dat niet anders kon zijn dan het adresboek van Londen. Hij legde het voor haar neer, en dadelijk schoof de toneelspeelster haar tas een beetje opzij, trok het boek naar zich toe en begon er ijverig in te bladeren.

Daarop liet zij door de kellner een bladje papier van zijn bloecnote geven, haalde een klein gouden potloodje te voorschijn en begon blijkbaar een paar namen en adressen te noteren.

Raffles had juist zijn bestelling gedaan en de kellner verwijderde zich op hetzelfde ogenblik, dat de toneelspeelster het adresboek weer dichtsloeg en het papiertje waarop zij geschreven had, in een buitenzakje van haar tas stak.

Zij wenkte de kellner, rekende af, stond vlug op en vertrok.

Maar bij het lopen langs de tafeltjes kwam haar tas met een daarvan in aanraking en zij had bijna de deur bereikt, toen het papiertje uit het buitenzakje gleed en langzaam ronddraaiend als een herfstblad op de wijnrode loper neerduwrelde, die in het gangpad lag.

Brand, die haar geen ogenblik uit het oog had verloren, stond op en liep vlug naar de uitgang. Hij raapte het papiertje op, om het Violet Portland te overhandigen, maar deze was nergens meer te zien.

Een beetje teleurgesteld keerde Brand terug met het papiertje in zijn hand. Op het ogenblik dat hij weer wilde gaan zitten vroeg Raffles :

— Mag ik weten wat die galop door de zaal betekende ? Was het een soort lichaams oefening, alvorens de lunch te beginnen ?

— Nee Edward, antwoordde Brand lachend, terwijl hij het papiertje naast zich neerlegde. Het was niets anders dan een uitbarsting van beleefdheidsgevoelens. De zaak was, dat Violet Portland een stukje papier verloor, waarop ik haar een paar adressen uit het adresboek heb zien overschrijven.

Raffles had tamelijk onverschillig 'n blik geworpen op het stukje papier, dat

Brand naast zich had gelegd. Er lag verbazing in zijn stem, toen hij zei :

— Ik vind er wel acht namen van particuliere detektives op.

— Wat vreemd, riep Brand verwonderd uit. Zou zij bestolen zijn ?

— Dat geloof ik niet, Charles.

Juist liep de kellner voorbij, die aan het tafeltje van Violet Portland bediend had. Raffles stond op het punt, hem het papiertje toe te steken, toen hij zich bedacht en snel en ongemerkt de namen overschreef in zijn eigen agenda. Daarna wenkte hij de man, en gaf hem het papiertje met de woorden :

— Dit stukje papier is verloren door Miss Violet Portland, ober. Misschien komt zij wel terug, om het op te halen. Je kunt het haar dan weer geven. Het is uit haar tas gegleden, toen zij vertrok.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden. De toneelspeelster had het verlies zeker bijna direkt gemerkt en was weer terug gereden. Zij kwam nu binnen, een wolk van parfum om haar heen en liep dadelijk op de kellner af die haar bediend had.

Raffles en Brand, schijnbaar verdiept in de aangename bezigheid, die het verorberen van een goede lunch impliceert, zagen hoe de man haar het papiertje gaf, hoe zij hem een fool wilde geven, die hij echter beleefd afwees en daarbij een snelle blik in hun richting wierp en hoe tenslotte de knappe actrice eveneens enkele sekonden in hun richting keek, en daarop weer wegruiste.

— Een koningin kon niet trotser zijn, zei Raffles, nadat de deur weer achter haar was dichtgevallen.

— Zeg mij eens, waarom heb je eigenlijk die adressen overgeschreven ?

— Och, men kan nooit weten waarvoor het goed kan zijn. Als zij niet bestolen is en ik denk, dat die kans al heel gering is, dan heeft zij natuurlijk iets anders om handen, waarbij de hulp van een particuliere detektive voor haar broodnodig is.

— En wie is volgens jouw eigen me-

ning de knapste van de detektives, waarvan zij de namen heeft genoteerd?

— O, zonder enige twijfel, Eddy Jarvis, antwoordde Raffles onmiddellijk.

De beide vrienden spraken al spoedig over een ander onderwerp, totdat Brand ineens weer vroeg :

— Wist je, dat Violet Portland gedoodverfd wordt als de minnares van Marc Talbot ?

— Ja, dat zegt men. Ik voor mij geloof echter niet, dat het al zo ver is.

Terwijl de beide vrienden dit gesprek voerden, dat naderhand ernstige gevolgen zou blijken te hebben, liet Violet Portland zich in haar cabriolet naar het sombere gebouw van Scotland Yard rijden. Daar vroeg zij een ogenblik de inspekteur van dienst te spreken, die zich direkt hoffelijk tot haar beschikking stelde en vroeg wat zij wenste. Zij liet hem het lijstje detectives zien en vroeg :

— Zou u zo goed willen zijn mijnheer de inspekteur, mij eens te zeggen wie van de acht detektives, die ik hier heb genoteerd, de beste is.

— Eddy Jarvis, Madame. Hij is een van onze knapste koppen en wij zouden hem wat graag hier op Scotland Yard willen hebben.

— Ik dank u, inspecteur.

Daarop keerde zij naar haar auto terug, die voor de grote poort stond te wachten.

— Brompton Court, 29, John ! riep zij de chauffeur toe.

Zij stapte in, het portier sloeg dicht en de auto kwam in beweging, om een half uur later te stoppen voor een eenvoudig huis, waarvan de hele tweede verdieping bleek te worden bewoond door Eddy Jarvis.

Zij liet de beroemde detektives haar kaartje brengen en vijf minuten later stond zij tegenover een krachtig gebouwde man, met eigenaardige, lichtgrijze ogen, waarvan de kleur echter bij sommige gemoedsbewegingen veel donkerder werd en gitzwart haar, ofschoon hij de vijftig zeker al naderde.

Jarvis zat achter zijn bureau en had

Violet Portland met 'n hoffelijk gebaar uitgenodigd om plaats te nemen en begon :

— Mag ik weten wat u hier brengt, Miss Portland ?

— Maar laat ik u eerst vragen, of u mij kent.

— Ik zou al een bijzonder incompetent detektive zijn, als ik niet eens onze op de voorgrond tredende toneelspeelsters kende, antwoordde Jarvis schouderophalend. Waarom vraagt u dat ?

— Misschien wel, omdat ik het naderhand niet aangenaam zou vinden, als u zich al te duidelijk zou herinneren, wie nu bij u zit en om welke redenen ik hier ben gekomen.

— In sommige gevallen is mijn geheugen heel slecht, Miss Portland. Dat hangt helemaal van de omstandigheden af. En nu terzake. Wat wenst u van mij ?

— Ik verlang informaties.

— Wie is de persoon ?

— Marc Talbot.

— De financier ? vroeg Jarvis en hij had nu wel enige moeite om zijn verbazing te verbergen.

— Ja, de financier.

— Wat wilt u van hem weten ?

— Ik wil zijn hele verleden weten. Ik wil weten wanneer hij hier in Londen is gekomen en wat hij vóór die tijd deed, waarvan hij leefde, wie zijn vrienden waren, kortom, ik wil alles over zijn verleden weten, waar u maar achter kunt komen.

Jarvis floot even zacht voor zich heen, want bij nader inzien bleek de opdracht toch niet zo gemakkelijk, als hij zich eerst had voorgesteld.

De toneelspeelster probeerde op het gezicht van de detektive te lezen wat er in hem omging en vroeg toen enigszins ongeduldig :

— Kunt u mij helpen of niet, mijnheer Jarvis ?

— Ik zal in ieder geval mijn best doen, Miss Portland. Ik moet u echter zeggen, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn, want voor zover ik weet, is er hier in Londen niemand, die met enige

zekerheid kan zeggen waar en wat Marc Talbot was vóór hij zich hier in Londen kwam vestigen.

— Doe in ieder geval uw best. Wanneer moet ik terugkomen?

— U hoeft niet terug te komen, Miss Portland, zodra ik iets weet, zal ik zelf of een van mijn assistenten u dat ko-

men vertellen. U woont nog altijd in de Cromwell Street?

— Weet u dat óók al? vroeg de toneelspeelster verwonderd.

Alleen een medelijdend lachje was het antwoord. En daarop bracht Jarvis haar naar de deur.

HOOFDSTUK IV.

HET VERLEDEN

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sinds het bezoek van Violet Portland aan de beroemde detektive.

Op de Beurs deden omtrent die tijd zonderlinge geruchten de ronde. Men fluisterde over de financiële toestand van Marc Talbot, eerst nog fluisterend en in de hoekjes, daarna openlijk.

Niemand kon iets bepaalds zeggen, maar angst en onzekerheid was op het gezicht te lezen van velen, wier lot onverbreekbaar samenhang met dat van de invloedrijke financier.

Het scheen op de een of andere manier te zijn uitgelekt, dat Lord William Aberdeen een volle dag had moeten wachten alvorens hij een deel van zijn deposito had kunnen terugkrijgen.

En dan sprak men nog over het wonderlijke geval van Herbert Meade, de jeugdige fabrikant, wiens fabriek voor een groot gedeelte gefinancierd werd met geld, door Talbot verstrekt.

Om de een of andere reden had de financier plotseling zijn medewerking opgezegd en geweigerd, voortaan nog geld in de zaak van Meade te steken.

Dit was voor menig een raadsel, want zelfs een leek kon wel zien, dat de fabriek van Meade prima liep en dat zij binnen enkele jaren grote winsten zou afwerpen, mits men de jonge, energieke fabrikant in staat stelde de nodige uitbreidingen uit te voeren en hem het benodigde kapitaal te verschaffen, want Meade zelf was met zo goed als

niets begonnen en was persoonlijk nog zo arm als een kerkrat, tenminste in de ogen van de Londense beursbezoekers.

Maar het duurde niet lang of er begonnen bepaalde bijzonderheden uit te lekken.

Meade had op het kantoor van Talbot, bij wie hij om zo te zeggen, was binnengedrongen, een hevige woordenwisseling met de bankier gehad en de ruzie liep niet alleen over de opgezegde hypotheek.

Er waren luistervinken geweest en er was een vrouw in het spel.

Een paar dagen later wist, of vermoedde men althans de waarheid : Marc Talbot had een bijzonder knappe typiste in dienst gehad, die plotseling ontslag had genomen, omdat de bankier haar oneerbare voorstellen had gedaan en dat meisje, Grace MacLagan, was de verloofde van Herbert Meade.

En zo was de opzegging van het onmisbare kapitaal niets anders geweest dan een wraakzuchtige daad van de kant van Talbot. Hij wist maar al te goed, dat hij de jonge fabrikant in zijn macht had en hij had van die macht misbruik gemaakt.

De fabriek, die zoveel belooft, zou eerstdaags in andere handen moeten overgaan, want het was al heel onwaarschijnlijk, dat de jonge fabrikant in deze onrustige tijden elders het benodigde kapitaal zou kunnen vinden.

Hij was die eerste dag na de opzeg-

ging met samengeknepen lippen en doodsbleek op de beurs verschenen, en men had hem een paar keer zien spreken met verschillende effektenhandelaars en steunpilaren van de beurs, die echter allen een bedenkelijk gezicht hadden getrokken, en gebaren hadden gemaakt, die aan duidelijkheid niets te wensen overlieten.

De beursbezoekers waren dus heel verrast, toen zij nauwelijks twee dagen later Herbert Meade opnieuw zagen verschijnen met een opgewekt gezicht en schitterende ogen.

De oorzaak daarvan was al enige minuten later bekend: de jonge fabrikant had zich elders kapitaal weten te verschaffen maar het vreemde was, dat hij er zich beslist niet over wilde uitlaten, wie hem aan het nodige geld geholpen had.

Maar dit stond vast, de financier was met een geringe rente tevreden, een rente, die de verontwaardiging gaande maakte van alle professionele geldschietters. Bovendien deed het gerucht de ronde, dat de zaken zodanig waren geregeld, dat Meade met volle kracht aan het werk kon gaan, zonder de minste vrees, dat hem het kapitaal voortijdig opnieuw zou kunnen worden onttrokken.

Het was omstreeks vier uur in de middag, toen Violet Portland lui lag uitgestrekt op een divan, in het boudoir van haar weelderig ingerichte flat in de Cromwell Street.

Zij las een rol door, die haar juist door een theaterdirecteur was gegeven, maar haar gedachten waren blijkbaar bij iets heel anders.

Die gingen uit naar het zo vurig begeerde ogenblik waarop zij aan de zijde van Talbot zou heersen over de rijksten in Londen, over wie hij nu alleen de scepter zwaalde.

Ook haar waren de geruchten ter ore gekomen omtrent de wankelende positie van Talbot. En hoe vreemd het ook mag lijken, zij had zich geen enkel ogenblik ongerust gemaakt. Zeker, zij had de bankier niet hartstochtelijk lief, door hem wilde zij alleen haar eerzucht be-

vredigen, maar zij waardeerde in hem zijn werkkraft, zijn durf, en vooral zijn weergaloze sluwheid.

Zij had haar rol juist met een ongeduldig gebaar weggeworpen, toen het kokette kameniertje binnenkwam, met een kaartje op een zilveren presentieerblad, dat zij aan haar meesteres ter hand stelde. Deze wierp er even een blik op, haalde de schouders op en zei toen:

— Ik ken die heer niet. Wat wil hij van mij?

— Hij zegt dat hij komt namens mijnheer Jarvis, madame, zei het kameniertje.

In een oogwenk was Violet overeind, en stond voor de spiegel, met het onwillekeurige gebaar van de vrouw, die graag voor iedereen bekoorlijk wil zijn.

— Laat die heer onmiddellijk binnenkomen, Mary, beval zij.

Het kameniertje verdween en 'n ogenblik daarna stapte er een jongeman binnen met een scherp gesneden gezicht en lichtblond haar. Hij droeg een tas van juchtleider onder de arm, die hij direkt onder het bereik van zijn hand, op de kleine, ronde tafel van palmhout neerlegde, die bij een van de ramen stond. Zodra het kameniertje de deur weer gesloten had, liep Violet Portland op de bezoeker toe en vroeg met nauwelijks bedwongen ontroering:

— En? Hebt u iets kunnen ontdekken?

— Ik weet beslist niet of men het zo mag noemen, madame, antwoordde de assistent van Jarvis schouderophalend. Wij hebben een onderzoek ingesteld naar het verleden van Marc Talbot, zoals onze principaal ons had opgedragen en dat verleden is ongetwijfeld avontuurlijk genoeg geweest. Maar u kunt u zelf overtuigen.

De jongeman had de portefeuille geopend, haalde er een aantal grote, gele enveloppen uit, met alle in een van de bovenhoeken een naam en nam er een uit, waarop in grote letters de naam van Marc Talbot stond geschreven.

Hij haalde een vel papier te voorschijn en stak het de jonge vrouw tes

met de woorden :

— Hierop zult u alles vinden, wat Marc Talbot betreft. Hier en daar is een enkel klein hiaat, maar ik verzeker u, dat het dan ook beslist onmogelijk was iets over zijn verblijfplaats in dat tijdperk te weten te komen. Deze hiaten zijn echter nergens langer dan hoogstens een half jaar.

Violet Portland had het keurig getypte rapport gretig aangenomen, maar zij gaf het bijna direkt terug met de woorden :

— Ik ben op het ogenblik een beetje nerveus, mijnheer. Als ik u vragen mag en ik u niet te lang ophoud, ga daar zitten en lees het mij even voor.

De assistent keek op zijn horloge, ging toen zitten en begon met duidelijke stem voor te lezen :

Marc Talbot is Australiër van geboorte en momenteel 45 jaar oud. Hij is de zoon van een Engelsman en een halfbloed en hij werd pas na de geboorte door zijn vader geëcht. Zijn vader vertrok naar Amerika, na de dood van zijn vrouw en nam de jongen mee, die toen ongeveer tien jaar was. Alvorens de oude Talbot gelegenheid had gevonden fortuin te maken, stierf hij en de jongen bleef onverzorgd achter. Hij begon met kranten te verkopen, werd loopjongen, leerde zich zelf Frans en Duits en bracht het tot bediende op een effektenkantoor. Hij verliet dat kantoor op twintigjarige leeftijd, na een ruzie met zijn chef en blijkbaar slaagde hij er niet in, in eenzelfde betrekking ergens anders te komen, want wij vinden hem een half jaar later terug in Canada.

Hier hield de assistent van de dektective even op, keek de toneelspeeler aan en zei :

— Hier hebben wij een van de hiaten, waarover ik u net sprak, madame. Het was onmogelijk na te gaan, waar hij dat halve jaar is geweest.

Hij boog zich opnieuw over het rapport en ging verder :

Talbot kwam dus in Canada en moest daar een betrekking aannemen op een ranch, eerst als koeienjongen, daarna als administrateur. Hij leidde een tamelijk woest leven, dronk veel, vocht ook graag en kwam enige malen in aanraking met de sheriff. Hij ging tenslotte mee met een groep pelsjagers, keerde twee jaar later uit Alaska terug en vestigde zich met wat gespaard geld in Toronto. Daar trouwde hij met een zekere Ellen Clifford, de dochter van een rijke exporteur, die hij zeker het hoofd op hol moet hebben gebracht, want de vader verzettede zich hevig tegen het huwelijk en hij moest haar heimelijk ontvoeren, om zich met haar door een geestelijke in het huwelijk te laten verbinden.

Na de huwelijksvoltrekking, trok hij met zijn jonge vrouw naar San Francisco, stichtte daar een bank, die failliet ging, probeerde het opnieuw in St. Louis, had daar een tamelijk opzienbarende liefdesaffaire met een variétézangeres, als gevolg waarvan zijn vrouw hem verliet en daar verdwijnt zijn spoor nogmaals voor bijna een half jaar.

Dan vinden wij hem terug in Calcutta, waar hij zich eveneens op bankzaken toelegt en zich tevens bezig houdt met smokkelhandel, waardoor hij een paar keer in aanraking komt met de strafrechter.

Hier had ook een tamelijk geheimzinnig voorval plaats, een geval van vals spelen in een particuliere club, waarbij Talbot een erg dubbelzinnige rol moet hebben vervuld. Bijzonderheden dienaangaande zijn echter moeilijk te verkrijgen.

Een van zijn ondernemingen moet hem tamelijk veel geld hebben opgebracht en met dat kapitaal kwam hij ongeveer tien jaren geleden naar Londen; hij vestigde zich daar als effektenhandelaar en geldschieder.

Van dat tijdstip af nam zijn invloed aan de beurs en zijn rijkdom hand over hand toe, zoals trouwens algemeen bekend is.

Bepaalde misdrijven zijn hem in die

tijd niet ten laste gelegd, ofschoon twee of drie financiële transacties op het kantje af waren, waarbij alleen zijn sluwheid hem kon vrijwaren voor een nieuwe kennismaking met de strafrechter.

Samengevat : een avonturier, die veel geluk heeft gehad en in wiens leven ongetwijfeld enige duistere episodes zijn.

De assistent keek op, vouwde het rapport dubbel, legde het op tafel en voegde er lakoniek aan toe :

— De kosten bedragen 350 pond sterling. Dezer dagen zal u de declaratie worden toegezonden.

De actrice had met de grootste aandacht toegeluisterd, op de sofa gezeten en de kleine, blanke handen naast zich op de zitting gesteund, zonder dat zelfs haar wimpers bewogen.

Nu hief zij langzaam het hoofd op, keek de assistent met haar fluweelzwarte ogen, waarin nu een raadselachtige uitdrukking lag, strak aan en vroeg :

— Zeg mij eens ronduit, mijnheer, zou u denken dat Talbot hier in Londen onmogelijk was geworden, als dat rapport eens algemeen bekend werd gemaakt ?

— Mijn persoonlijke mening is, dat het in ieder geval hoogst onaangenaam voor hem zal zijn. Of het hem echter bepaald onmogelijk zou maken, dat is een andere zaak. Men zou dan toch in ieder geval met de bewijzen van een en ander op de tafel moeten komen.

— Ja juist, de bewijzen, herhaalde de toneelspeelster langzaam en als in gedachten verzonken.

Toen stond zij vlug op, nam het rapport van het tafeltje, sloot het weg in een kleine sekretaire en zei tegen haar bezoeker, die eveneens was opgestaan :

— Zeg aan meneer Jarvis, dat ik hem bedank voor de snelheid, waarmee hij deze zaak heeft behandeld. En wat de rekening betreft, u kunt haar wat mij betreft morgen al laten presenteren.

Nauwelijks had het knappe kamer-

meisje de bezoeker aan de deur opgevangen, of Violet liep naar de tafelteléfono, draaide een nummer en wachtte even tot zij aansluiting had.

Toen klonk haar stem in afgebroken zinnen :

— Ben jij daar zelf, Jack, blij dat ik je tref, heb je een ogenblik voor mij ? Nee, ik wilde dat je hier kwam, zo snel mogelijk, neem een auto, het gaat om iets belangrijks en dat ook voor u heel wat voordeel kan opbrengen. Ja, ik wist wel dat die mededeling zou helpen. Ik verwacht je dus dadelijk.

Zij legde de hoorn op de haak en zei voor zich heen, terwijl zij de handen tot vuisten balde :

— O, hij zal mij trouwen. Al zou ik er hem toe moeten dwingen met alle middelen. Ik weet, dat hij op zijn manier van mij houdt, ik weet, dat hij mij hartstochtelijk begeert, maar ik wil méér zijn dan zijn minnares, ik wil, dat hij mij introduceert in de hoogste kringen, waar hij zelf verkeert en waar men mij nu nog durft uitstoten, alsof ik een melaatse was. Ik zal die rijke en trotse aristocraten leren, wat het zeggen wil, Violet Portland de voet te hebben dwars gezet.

Plotseling keek zij op en luisterde. De bel was net overgegaan. Zij hoorde hoe het dienstmeisje naar de gangdeur liep en het volgende ogenblik klonk 'n zware mannenstem, gevolgd door een onderdrukt lachen van het dienstmeisje. Dadelijk daarop werd de kamerdeur geopend en het meisje met de lach nog op het gezicht, kondigde aan :

— Daar is mijnheer uw broeder, madame.

Zij werd bijna op hetzelfde ogenblik opzij geschoven door een krachtig gebouwde man met 'n donker uiterlijk, waarin onmiddellijk de familielijkenis met zijn zuster te zien was, ofschoon zijn bleek, knap gezicht maar al te zeer de sporen vertoonde van een bandeloos leven.

Hij knikte zijn zuster even toe, wachtte tot het dienstmeisje de deur weer gesloten had, liet zich in 'n stoel

neervallen, zonder zelfs de moeite te nemen zijn hoed af te zetten en zel toen :

— Wat is er aan de hand, zusje ? Het moet werkelijk iets belangrijks zijn, dat je mij op zo 'n vreemd uur hier laat komen ; ik wilde juist naar mijn club gaan om te dineren.

— Je zult het straks horen, Jack, zei de jonge vrouw, terwijl zij tegenover haar broeder plaats nam. Ik heb je hulp nodig.

— Mijn hulp ? Waar in 's hemels-naam voor ?

— Ik wil met Marc Talbot trouwen.

— Jij trouwen met die miljonair ? Is het in je hoofd geslagen, meisje ? Hij wil je tot zijn minnares maken, dat begrijp ik heel goed, maar trouwen ? Hij denkt er niet aan, geloof me.

— Als je mij even laat uitpraten, Jack, hernam Violet op scherpe toon, dan zul je wel anders reageren. Ik wil met hem trouwen en hij zal mij tot vrouw vragen, maar jij moet mij daarbij helpen. Luister kalm naar mij. Lees dit eens.

Zij was onder het praten op haar sekretaire toegetreden, had het meubel geopend en nam er nu het rapport uit, dat zij aan haar broeder toestak.

Deze nam het met een onzekere beweging aan, niet vermoedend wat zijn zuster van hem verwachtte, maar toch onwillekeurig onder de indruk geraakt van haar beslist optreden en haar zekerheid. Hij begon dus te lezen, eerst vrij onverschillig, daarna met gespannen aandacht. Toen hij het hele vel had doorgelezen, vouwde hij het weer op en gaf het aan zijn zuster terug met de woorden :

— Die miljonair schijnt dus ook al een paar voze plekken te hebben, maar dat treft men onder financiers tegenwoordig vaak aan. Er zijn er maar weinig, die niet min of meer beurs zijn. Ik kan echter nog niet inzien in welk opzicht...

— Luister dan. Het zou voor Talbot hoogst onaangenaam zijn, als men hier plotseling over zijn verleden begon te

praten, maar dat zou niet voldoende zijn om hem onmogelijk te maken, dat begrijp ik zelf ook wel. Maar er is iets dat mij zegt, dat in dit rapport niet alles te lezen staat over het verleden van de man, die ik als echtgenoot wil. Er moet iets met hem gebeurd zijn, dat hem nu nog waarschijnlijk een lelijke pijp kon doen roken, als het algemeen bekend werd. Ik noem bijvoorbeeld, die kwestie met het valse spel in Calcutta. Je weet hoe onze Engelse gentlemen daarover denken. Wanneer dat werkelijk zo is en Talbot heeft zich daaraan schuldig gemaakt, wanneer wij daar maar de bewijzen voor kunnen vinden, dan zal hij zijn matten wel kunnen oprollen. In Canada schijnt ook iets te zijn gebeurd, wat het daglicht niet kan velen en Canada is eveneens Engels gebied. Het is maar de vraag of wij de bewijzen daarvan kunnen aanvoeren.

— En waar zouden die te vinden zijn, denk jij wel ? vroeg Jack Portland, wiens belangstelling nu gaande was gemaakt.

— Waar anders dan in zijn eigen huis, in zijn kamer, in zijn schrijfbureau ?

— Zo zo, een inbraak dus, kwam het eindelijk langzaam over zijn lippen. En nu hebt je mij laten roepen om mij te vragen, of ik soms...

— Onzin. Ik vraag je niet het zelf te doen, antwoordde Violet. Maar ik weet, dat je tegenwoordig omgang hebt met rare snuiters. O, ik maak er je geen verwijt van, ik ben je gouvernante niet en je moet zelf maar weten wat je doet. Maar ik heb gehoord dat je dikwijls in verdachte wijnhuizen in Soho, in Houndsditch, maar vooral ook in het East End zit. Welnu, als dat zo is, dan zal het je niet moeilijk vallen, een kerel te vinden, die in staat en bereid is, dat werkje voor je op te knappen tegen een behoorlijke vergoeding ; hij mag trouwens het geld wat hij vindt voor zichzelf houden ; ik heb redenen om te vermoeden, dat het niet zo heel veel zal zijn.

— Top ! Ik ben tot je dienst, ik doe het. Ik ga vanavond nog naar « De Blauwe Aap » in Whitechapel en daar zal ik wel iemand vinden, bereid om dat werkje op te knappen. Maar ik zal hem wel wat vooruit moeten dokken en ik ben zelf blut.

Schouderophalend ging Violet weer naar haar bureau, nam 'n pakje bankbiljetten en gooide het haar broer toe

met de woorden :

— Kijk ! Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn. En nog wat, ik zou mij maar wat vermommen als ik jou was, want het is beslist niet nodig, dat de man die het vuile werk doet, weet wie zijn opdrachtgever is.

— Laat dat maar aan mij over, zusje.

HOOFDSTUK V.

IN « DE BLAUWE AAP ».

Het was ongeveer één uur in de nacht, toen een man, tamelijk eenvoudig gekleed, de kraag van zijn overjas hoog opgeslagen en de rand van zijn hoed diep in de ogen gedrukt, de gelagkamer van het café « De Blauwe Aap » binnentrad.

Een donkere baard verborg het onderste gedeelte van zijn gezicht en onder zijn hoed kwamen zwarte krullen te voorschijn. Die man was Jack Portland, de broer van de toneelspeelster.

De waard keek hem een beetje argwanend aan, toen hij langzaam door de tamelijk verlaten gelagkamer liep en dadelijk ging hij zich overtuigen of er in de buurt van zijn dievenkroeg soms verdachte elementen te zien waren. Pas toen hij op dat punt gerust gesteld was, sloot hij de deur weer en keerde naar zijn tapkast terug.

Jack Portland was intussen langzaam door de kleine, berookte gelagkamer gelopen, nu en dan een vorsende blik op de kerels werpend, die daar zaten, enkelen slapend, anderen weer in een fluisterend gesprek met elkaar, maar die er een voor een allesbehalve vertrouwenswekkend uitzagen.

Er waren maar twee vrouwen aanwezig, zeker nog jong, maar die het leven, dat zij leidden, wel aan te zien was.

Zij waren beiden zwaar geschminkt en dreegen een opzichtige avondjurk,

die schrill afstak tegen de gore omgeving.

Jack Portland moest menige vijandige, wantrouwige blik doorstaan, maar hij stoorde zich daar niet aan en liep rustig door, totdat hij plotseling bleef stilstaan. Zijn blik was gevallen op een tweetal mannen, die in een hoek van de gelagkamer zaten, ieder met 'n glas bier voor zich. Zij zagen er uit als werklui, maar hun ruw gezicht met de brede kaken en de in de kassen verscholen ogen wezen maar al te duidelijk hun ware beroep aan. Het waren twee stevige kerels, blijkbaar niet voor een geruchtje vervaard en die al enige tijd de nieuwweling vol argwaan hadden opgenomen.

Toen Jack Portland nu stilstond en ten enige ogenblikken aandachtig gadesloeg, boog een van de mannen zich een stukje voorover en vroeg op een toon, waarin een dreigende klank niet te ontkennen viel :

— Wil jij soms al het moois van me afkijken, maat ? Heb ik wat van je aan ?

— Integendeel, makker, je bevalt mij uitstekend, antwoordde Portland snel, terwijl hij haastig naderbij trad. Vindt je het goed als ik wat bij jullie kom zitten ? Drinkt je glas bier eens leeg en laat mij je een nieuwe aanbieden.

— He wat ! Wij nemen niet van de

eerste de beste bier aan, viel de man, die net gesproken had, ruw uit. Wie ben jij eigenlijk? Ik heb je hier nog nooit gezien.

— Dat verwondert me genoeg, want ik ben hier wel eens meer geweest, antwoordde Jack.

Hij bedacht echter bijtijds, dat hij zich vermomd had en voegde er haastig aan toe:

— Ik kom ook meestal op een andere tijd. En laten wij nu eens spijkers met koppen slaan, mannen. Je zult eerst wel vreemd opkijken, maar jullie zien er net uit als de lui, die ik nodig heb. Jullie werken zeker altijd samen?

— Wou je dat zo graag weten? Ik zal jou eens wat zeggen, vriend, ik vertrouw jou voor geen cent. Je bent toch niet van de prinsemarij?

— Ik verzeker je, dat ik absoluut niets met de politie te maken heb, haastte Jack zich te antwoorden. Kunnen we niet ergens een ogenblik ongestoord met elkaar praten? Ik heb jullie een voorstel te doen, waarmee jullie een mooie duit kunt verdienen.

— Waarom kan het hier niet gebeuren? zo vroeg hij, zich tot Jack wendend.

— Omdat er hier te veel pottelkijkers zijn. De waard zal wel een kamertje hebben, waar we rustig met elkaar kunnen praten. Maar zeg me eerst hoe jullie heten, dat is gemakkelijker.

— Noem mij maar Jim; zo noemen de jongens me en mijn kameraad heet Tom, dat is zeker wel voldoende. En jij?

— Wel, als je mij absoluut een naam wilt geven, zeg dan maar Harry, antwoordde Jack.

— Nou dan, mijnheer Harry, ik zal eens aan de bollebof gaan vragen, of hij een hokje voor ons heeft, waarin we ongestoord kunnen poekelen.

Jim was al opgestaan, had een paar woorden met de kastelein gewisseld en wenkte nu Jack en Tom om hem te volgen.

Een ogenblikje later zaten de drie mannen bij elkaar in een onaanzienlijk

vertrekje, een soort insteekkamertje achter de gelagkamer. Zij hadden elk een glas bier voor zich en Tom en Jim keken hun nieuwe kennis vol verwachting aan.

— Ik zal niet al te langdradig zijn, mannen en maar met de deur in huis vallen, want ik ben overtuigd, dat ik met twee handige kerels te doen heb.

— Kom maar over de brug.

— Luistert dan goed. Jullie kent natuurlijk Marc Talbot?

— Nooit van die vrijer gehoord.

— Marc Talbot is een van onze rijkste mannen, een steunpilaar van de beurs, een man die in 'n prachtig huis woont in Brewer Street.

Jim liet een zacht gefluit horen, knikte een paar keer nadenkend, alsof hij wat nader was gekomen tot de oplossing van een diepzinnig raadsel en merkte toen op:

— Wel, wel, een rijke vrijer dus. Nee, nooit van gehoord. Wat is er met hem?

— Dat zul je straks horen, zei Jack. Ik wilde dat jullie bij die Talbot eens 's nachts op bezoek gingen en mij dan al die papieren, maar dan ook alle, versta je, overhandigde, die je daar vindt. Het geld mag je houden, de papieren moet ik hebben. Ik ga dus met jullie mee, ik onderzoek ze daar ter plaatse en jullie legt weer alles op de plek waar je het vond.

— Je noemt daar nog al zo iets op, zei Jim langzaam, over zijn kin strijkend. Is daar haast mee?

— Hoe eerder het gebeurt, hoe beter.

— Ken jij het huis goed?

— Alleen maar van buiten.

— Maar man, je kunt toch maar niet zo aan de slag gaan. Zo 'n huis moet bespionneerd worden. Daar gaan allicht een paar dagen mee heen, want Tom en ik doen niks, of we moeten zeker van onze zaak zijn.

— Nu dan, ik zal de beste tijd voor jullie uitvinden, om je slag te slaan. Behalve het geld, dat je vindt en om jullie schadeloos te stellen, als je de

brandkast eens niet mocht kunnen openkrijgen, of je vindt er niets of weinig in, zal ik je ieder 500 pond uitbetalen.

— De helft vooruit? vroeg Tom haastig.

— De helft vooruit.

— Top, Harry. We hebben het al gezien, jij bent een jongen van de vlakke. Jij bent van hoger op en jij wilt wat met die papieren uithalen. Nu, het laat ons onverschillig. Als je ons een beetje wegwijs maakt, dan zullen we dat zaakje wel opknappen. Je geeft ons dus op: de ligging van de kantoorlokalen en van zijn eigen kamers, tenminste als hij in het huis woont, het aantal van zijn bedienden, het uur waarop hij gewoonlijk thuiskomt of hij al dan niet een waakhond houdt, welk merk brandkast hij heeft, waar die staat en meer van die dingen.

— Dat zal ik jullie allemaal zo vlug mogelijk meedelen.

— Afgesproken. Maar nu nog iets, veronderstel dat die Marc Tarbot, of hoe hij anders mag heten, wakker wordt en ons overvalt, dan maken wij hem zeker koud?

— Om Godswil. Dat in géén geval, riep Jack verschrikt uit, die bedacht, dat zijn zuster al heel weinig zou kunnen uitrichten met een dode Talbot. Er mag hem geen haar op het hoofd gekrenkt worden.

— Dat wil zeker zoveel zeggen als dat we hem geen prik mogen geven? vroeg Jim. Allemaal goed en wel, maar we hoeven ons toch niet overhoop te laten schieten.

— Wanneer jullie je maatregelen goed neemt, zal hij jullie niet kunnen overvallen, zei Jack zenuwachtig. Ik hoop toch, dat ik niet met ezels of beginnelingen te doen heb? Als ik me soms in jullie mocht hebben vergist, dan ga ik liever naar iemand anders.

— Ik zou je raden om dat niet te zeggen, Harry, riep Jim uit, terwijl z'n ogen kwaadaardig begonnen te schit-

teren. Je praat met jongens van het vak. Ik heb al minstens dertig kraken achter de rug en Tom nog meer. Dertien jaartjes heb ik in het geheel gebromd, doe je me dat soms na?

— Nee, moest Jack nederig bekenen.

— Als wij je beloven, dat je de paartjes in handen krijgt, dan krijg je ze ook. Al had hij ze weggestopt in een geheime la, of onder de vloer of achter een schilderij, je krijgt ze, als Jim het je belooft. Maar je gaat mee, vader, want we moeten vastigheid hebben, dat begrijp je wel. Boter bij de vis, dat zeg ik altijd maar. Dan blijf je goede vrienden, zeg nou zelf. En wees nou maar pleiten, dat wil zeggen, maak nou maar dat je wegkomt. Wij hebben nog wat samen te bepraten, waar je niet bij hoeft te zijn. Kom morgen op hetzelfde uur weer hier, dan spreken we verder af en als je langs de bollebof loopt, bestel dan meteen nog maar een biertje voor ons.

De taal was te duidelijk om te kunnen worden misverstaan en Jack begreep dat hij voorlopig overcompleet was.

Hij nam dus afscheid met een krachtige handdruk, die hem een uur later nog pijn deed, bestelde in het voorbijgaan nog twee glazen bier, betaalde en verliet het dievenhol, blij dat hij zo gauw en buiten verwachting geslaagd was.

Zodra hij de deur van het optrekje achter zich gesloten had en zijn voetstappen waren weggestorven, keek Jim zijn makker met een veelzeggende blik aan en zei, terwijl zijn stem plotseling een geheel andere klank had gekregen:

— Een grote schurk, James. Een even grote boef, als zijn zuster een gevaarlijke intrigante is. Ik ben er blij om, op het goede idee te zijn gekomen, mijnheer Brand weer eens in de vrouwenkleren te hebben gestoken en de rol van dienstmeisje te hebben laten spelen bij Violet Portland.

HOOFDSTUK VI

DE INBRAAK

Weer waren een paar dagen verlopen sinds de samenkomst van Jack Portland en de beide mannen, die hij voor inbrekers had aangezien en die inderdaad niemand anders waren geweest dan de voortreffelijk vermomde John Raffles en zijn trouwe chauffeur James Henderson. Zij waren van de plannen van de eierzuchtige toneelspeelster op de hoogte gebracht door Charles Brand, die eens te meer had bewezen op welk een onnavolgbare manier hij in staat was de rol van een jonge en knappe vrouw te vervullen, waartoe zijn slanke figuur, zijn rond, zacht blozend gezicht en zijn grote blauwe ogen hem als het ware voorbestemden.

Door een gelukkige samenloop van omstandigheden had Brand de plaats kunnen innemen van het dienstmeisje van de toneelspeelster, dat plotseling ziek was geworden en op last van de geneesheer haar betrekking had moeten opgeven.

Hij had het gesprek tussen broer en zuster woord voor woord kunnen af luisteren en nu pas was het hem volkomen duidelijk, om welke reden Violet Portland de hulp van een knappe detektive had ingeroepen.

Wat Raffles betreft, hij had geen ogenblik geaarzeld, zich zelf een rol toe te bedelen in de ontwikkeling van deze comédie, maar hij wilde daarvoor

zelf het tijdstip vaststellen en dat kon hij, omdat hij al talrijke draden in handen had en op zijn beurt de sluwe intrige van de financier was gaan doorzien.

Het was een heel warnet van leugens en valse voorspiegelingen, aandelen in de ene maatschappij, die opzettelijk en door stromannen bij duizenden worden verkocht, om het te doen voorkomen, alsof er een paniek dreigde; spoorweg-aandelen, die door een schijnbaar onverklaarbare oorzaak plotseling bij drie en vier punten tegelijk kelderen en in hun val de aandelen van grote stoomvaartmaatschappijen meesleepten, aanvragen om in staat van faillissement te worden gesteld van kleine financiertjes, die men als volkomen veilig had beschouwd en waarvan Raffles had ontdekt, dat zij als was waren in de hand van de machtige Talbot, kortom een menigte zetten en contrazetten, alle met de grootste zorgvuldigheid bestudeerd, zoals een kundig schaker het de zetten op de 64 velden van het schaakbord doet.

En ondanks alles, ondanks het feit, dat Talbot willens en wetens honderden mensen in de afgrond stortte om zijn eigen plannen te kunnen verwezenlijken, voelde Raffles iets als bewondering voor deze weergaloze stoutmoedigheid en dit schrandere overleg.

Eén enkele verkeerde zet, een kleine berekening die falikant uitliep en het hele bouwwerk moest in puin storten.

Dat wist de bankier natuurlijk evengoed als Raffles en toch bleef hij steeds hetzelfde onverstoorbare gezicht tonen en niets wees op de reuzestrijd, die hij nu voerde en die hij moest winnen of tot de bedelstaf te worden gebracht.

Raffles en Charles Brand spraken over deze dingen, toen zij omstreeks elf uur 's avonds in hun kleedkamers van het huis in de Cromwell Street waren, om zich voor te bereiden op hun nachtelijk avontuur.

Brand had het zo weten aan te leggen, dat hij zich ziek had gehouden en van zijn tijdelijke meesteres toestemming

had gekregen, die nacht bij zijn «ouders» door te brengen.

Hij zou namelijk als «derde man» van de partij zijn, daar de zogenaamde Jim aan de broer te kennen had gegeven dat hij met Tom niet alleen aandurfde.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Brand die bezig was, zijn vrouwenkleden te verruilen tegen een versleten pak, of wij inderdaad in het huis van Talbot compromitterende papieren zullen vinden.

— Die vinden wij er beslist.

— Hoe kun je daar zo volkomen zeker van zijn?

— Wel, ik zal er compromitterende papieren vinden, omdat ik ze er vinden wil. Ze liggen daar trouwens op die tafel.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij toen. Ik begrijp totaal niet wat je van plan bent.

— Het is toch tamelijk eenvoudig. Ik wil die harteloze en eierzuchtige vrouw een lesje geven, dat zij zich nog lange tijd zal herinneren. Zij wil toch bewijzen hebben van de schuld van Talbot aan een of ander duister misdrijf uit zijn jeugd, dat hij misschien helemaal niet bedreven heeft, welnu, zij zal ze krijgen.

— Maar dan gaat zij er mee naar Talbot en die zal dadelijk het bedrog ontdekken en haar uitlachen, hernam Brand.

— Dat is ook juist mijn plan, hernam Raffles koel. Hij zal denken aan een grove poging tot chantage en haar gewoon de deur wijzen, al wil hij haar nog zo vurig als zijn maitresse bezitten.

— Maar dan zou je het toch evengoed kunnen doen voorkomen, alsof je volstrekt niets in het huis van Talbot gevonden had, zei Brand, die nu op zijn beurt zijn gezicht onder handen nam.

— O nee, dat zou de grap niet tot haar recht doen komen. Zij moet triomfantelijk naar hem toestappen, met de papieren in de handen, menend dat zij hem nu in haar macht heeft en dan moet hij haar aan het verstand brengen, dat zij zich danig vergist.

— Maar neem nu eens aan, dat wij daarginds papieren vinden, die onomstotelijk aantonen, dat Talbot iets op zijn kerfstok heeft, zo ernstig, dat zijn positie hier onhoudbaar zou worden als het publiek werd gemaakt.

— Daar houd ik geen ogenblik rekening mee, antwoordde Raffles. Talbot is er de man niet naar, zo dom en onvoorzichtig te zijn om dergelijke bewijzen van zijn schuld in huis te houden, waar zij ineens kunnen worden gestolen. Mocht ik mij echter op dat punt vergissen, vind ik papieren, die zijn schuld aan een misdrijf aantonen, een misdrijf dat nog niet gestraft is, dan zal ik ze heel gewoon naar de politie sturen. Talbot verdient in ieder geval geen medelijden, hij is een ware hyena, die overlijken zou gaan, als hij daardoor zijn doel zou kunnen bereiken. Wat hij nu op stapel heeft gezet, kost aan honderden hun hele hebben en houden en ik ben, helaas, niet in staat, hem in deze financiële plannen te dwarsbomen, maar als hij eenmaal het geld binnen heeft, als zijn plan geslaagd is, dan zal ik een woordje meespreken en hem van alles beroven, wat wij maar op onze ruggen kunnen meedragen.

— Daar schiet mij iets te binnen, Edward. Als Violet Portland met die papieren, die jij zelf gemaakt hebt, maar die zij voor echt moet aanzien, naar Talbot toegaat en wanneer wij vannacht bij hem inbreken, dan zal hij zich nog wel eens bedenken, alvorens het grote kapitaal, dat hij met zijn transacties denkt te verdienen, in zijn brandkast te sluiten, die zo onbetrouwbaar gebleken zou zijn en dan zal het heel moeilijk voor je zijn, je plan ten uitvoer te brengen en hem te ontlasten van een groot deel van zijn geld.

— Maak je daar niet ongerust over, Charles, hernam Raffles die 'n rafelige das om zijn hals knoopte en het effect in de spiegel bestudeerde. Ten eerste ben ik beslist niet van plan, ook maar een vinger naar de eigendommen van Talbot uit te steken, omdat ik weet, er vannacht toch niets te vinden, dat de

moeite van het meenemen waard is. Alle sporen van ons bezoek zullen dan ook met de grootste voorzichtigheid worden uitgewist. Ten tweede moet je toch begrijpen, dat Violet wel zo verstandig zal zijn, met haar gestolen papieren pas te voorschijn te komen, als zij er zeker van is, dat de financiële plannen van haar slachtoffer tot een gunstig resultaat hebben geleid. Van een berooid man moet zij natuurlijk niets hebben.

— Die redenering klinkt logisch, riep Brand uit. En als Talbot helemaal geen sporen van braak gevonden heeft, zal hij nog eerder geloven, dat die knappe dame hem een poets heeft willen bakken, als hij tenminste niet denkt, dat zij stapel krankzinnig is.

— Zo denk ik er ook over, antwoordde Raffles. En ben je nu klaar? Het is bijna tijd om de broer van Violet te gaan opzoeken, die hoopt in troebel water te kunnen vissen en voordeel te trekken uit de chantage, die door zijn lieve zuster op touw wordt gezet.

— Ik ben tot je dienst, Edward, antwoordde Brand, die een pet had opgezet. Apropos, ik heb net een brief op mijn schrijfbureau gevonden van Herbert Meade. Hij bedankt je nogmaals in de warmste bewoordingen voor het geld, dat je hem tegen zulke prachtige voorwaarden ter beschikking hebt gesteld.

— Kom, kom, die jongen maakt werkelijk wel wat al te veel ophef van die hulp, zei Raffles glimlachend. Hij verdiende toch dubbel en dwars, dat hij geholpen werd en ik wilde die lage streek van Talbot ongedaan maken.

Raffles had een stapeltje papieren opgenomen, die op zijn tafel hadden gelegen en er bedrieglijk uitzagen, alsof zij vele jaren geleden waren beschreven en liet ze in zijn wijde zak glijden.

— Het was een tamelijk lastig karweitje, zei hij glimlachend, maar ik had het er met genoegen voor over. Ik heb die stukken gemaakt aan de hand van de levensbeschrijving van Talbot, waarvan je zo handig een kopie hebt weten te maken.

De twee mannen verlieten het vertrek na het licht te hebben uitgedraaid. Zij liepen een brede gang door, daalden een trap af en bereikten de achterkant van het huis. Raffles opende geruisloos een deur, die op de tuin uitkwam en de beide vrienden stonden buiten. Zij liepen een vrij breed tuinpad af, dat uitkwam op de garage, met daarnaast de kleine tuinpoort, die uitkwam op 'n stille zijstraat, waar nooit iemand kwam. Henderson stond al te wachten voor de deur van de garage, waarboven zijn eigen kamertje lag. Hij droeg hetzelfde versleten pak, waarin hij voor de eerste keer had kennis gemaakt met Jack Portland.

— Alles klaar, James ? vroeg Raffles op zachte toon.

— Alles in orde, mylord, antwoordde de reus.

— Vooruit dan.

De kleine poort werd geopend en de drie mannen stonden op straat.

Het was twaalf uur in de nacht.

De Cromwell Street was op dat uur zo goed als verlaten. Aan het andere eind van de straat stond het huis van Violet Portland, die zich natuurlijk niet bewust was van de nabijheid van Raffles.

Het drietal volgde deze straat over enige afstand en Raffles riep toen een taxi aan, die hem en zijn vrienden, na een half uur rijden afzette op de hoek van de Brewer Street, waar zij Portland zouden ontmoeten.

De auto was dan ook nauwelijks weer weggereden of uit de duisternis van 'n portiek kwam een gedaante te voorschijn, die haastig op de drie mannen afkwam. Het was Jack Portland. Hij droeg nog altijd zijn zwarte baard en zijn pruik en had de kraag van zijn overjas hoog opgeslagen.

— Ik begon al ongerust te worden, zei hij zacht. Waar zijn jullie toch zo lang gebleven ?

— Wij hebben een beetje te lang zitten kaarten, Harry, dat is alles, antwoordde Raffles vergoelijkend. Wij zullen nu dadelijk aan de slag gaan.

Zonder verder een woord met elkaar te wisselen, gingen de vier mannen op stap. Zij lieten er echter op, de geleerden te splitsen, om geen achterdocht te wekken bij eventueel te ontmoeten politieagenten. Na een paar minuten lopen, bereikten zij het huis van de geldkoning. Het was half twee. Alles was donker in het grote huis, Raffles beduidde Jack met een gebaar, dat hij zich zo stil mogelijk moest houden en ging toen de andere voor naar een smalle zijstraat, naar de muur, die de achtertuin afsloot van het grote huis.

Daar gekomen, nam hij Jack ter zijde en fluisterde hem in het oor :

— Jij blijft hier staan, tot we terugkomen en je let op de rechercheurs. Als er onraad is, dan fluit je maar. Wij gaan door dat raam naar binnen, ik heb er vanavond al een vin in gezet, een barst in gemaakt, weet je ? Ik denk, dat we niet langer dan een half uur zullen wegblijven ; ik ken de indeling van het huis.

Raffles had maar weinig moeite, het raam te openen en de drie mannen kropen naar binnen, maar alleen om buiten het gezicht van Jack te zijn, want Raffles dacht er niet aan, zijn onderzoekstocht verder voort te zetten.

De drie mannen bleven dus rustig in de halve duisternis van het grote vertrek zitten en toen er een half uur verlopen was, kropen zij één voor één weer door het raam, dat zorgvuldig door Raffles gesloten werd, naar buiten.

Direkt kwam Jack op hen toe. Zijn hand, die hij naar Raffles uitstak, beefde van spanning en onrust.

— Hebt je de papieren ? vroeg hij.

— Ik heb ze, maar eerst de centen, makker, zei de pseudo inbreker met een grijnslach. Je hebt ons pas de helft betaald, vergeet dat niet.

Zwijgend haalde Jack zijn portefeuille te voorschijn en duwde een pakje bankbiljetten in Raffles' hand. Deze telde het bedrag zonder zich te haasten na en stak Jack toen een dik pak papieren toe, terwijl hij hem toefluisterde :

— En laten we nu maar gauw maken,

dat we weggkomen, het is niet zuiver, we hebben weinig voor ons zelf kunnen doen ; er zit een alarminstallatie aan de brandkast. En als je onze diensten nog eens nodig hebt, we zijn altijd tot je dienst, Harry.

Een harde klap op de schouder van Jack en de drie mannen waren in de duisternis verdwenen.

Jack echter haastte zich op zijn beurt om van de gevaarlijke plek weg te komen en hij had het geluk, tien minuten

later een taxi te vinden.

Bij het licht van de lantaarns, die hem voorbijschoten, begon hij de papieren aan een voorlopig onderzoek te onderwerpen en het duurde niet lang, of hij slaakte een onderdrukte kreet van triomf en mompelde met schitterende ogen voor zich heen :

— Wij hebben hem ! Violet zal tevreden over mij zijn en over een maand ben ik rijk.

HOOFDSTUK VII.

WIE EEN KUIL GRAAFT VOOR EEN ANDER...

Drie dagen later barstte de bom. Nog zelden had men in de financiële wereld een dergelijk brutaal stukje meegeemaakt, als nu was vertoond door Marc Talbot, de gevreesde en gehate geldman.

Terwijl iedereen er vast van overtuigd was, dat hij aan de rand van de afgrond stond, trad hij uit de door hem ontketende strijd als overwinnaar te voorschijn. Het bleek nu, dat de geheimzinnige maatschappij, welker aandelen Talbot met zoveel overtuiging aan Raffles ontraden had, wel degelijk bestond. Door stromannen had de sluwe geldman voor heel weinig geld 'n groot aantal aandelen laten opkopen, na ze kunstmatig tot ver onder pari te hebben

doen dalen.

Op de beurs deed het gerucht de ronde, dat Talbot binnen vierentwintig uur de ronde som van ruim een half miljoen pond sterling had verdiend.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de volgende dag. De financier zat in zijn particulier werkvertrek en tegenover hem stonden drie mannen, een inspekteur van politie, een brigadier in uniform en Mortimer, een van de beste detektives van Scotland Yard.

Het gezicht van Talbot was verwrongen en doodsbleek. Hij was blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi, en nu en dan maakte hij een heftig gebaar van woede en ongeduld, wanneer

een van de mannen een korte opmerking maakte. Nu barstte hij uit :

— Kort en goed, mijne heren, ik neem niet aan, dat het onmogelijk zou blijken de bedrijver van die stoutmoedige inbraak te achterhalen, die mij in een enkele nacht tweehonderd duizend pond sterling armer heeft gemaakt.

— Dat hangt er van af wie de dader is geweest, mijnheer Talbot. U hebt ons intussen nog niet gezegd, hoe het komt, dat u ons de inbraak pas zo laat gemeld heeft.

— Hoe kon ik het eerder doen, daar ik de diefstal zelf pas een kwartier geleden ontdekte. U kunt u zelf overtuigen, dat er aan de voorkant van de kast geen spoor van braak is te ontdekken. De kast is aan de achterkant aangetast en wel van uit het aangrenzende huis.

— Door de muur heen dus ? riep de inspekteur verrast uit. Is het huis hiernaast dan onbewoond ?

— Het is van de kelder tot de zolder bewoond, wat kennelijk geen bezwaar voor de dief heeft opgeleverd, antwoordde Talbot. Overtuigt u zelf maar.

Mortimer stapte op de grote, moderne brandkast toe, waarvan de zware deur op een klier stond. Hij trok ze zo ver mogelijk open en keek in de kast. Op de brede planken van staal, ruim een meter van elkaar verwijderd, vond hij alleen nog enige papieren, die hij even inkeek en toen weer op hun plaats legde. Daarop kroop hij tussen twee planken door in de kast en werkte zich door het gat in de achterwand en vervolgens door de opening in de tussenmuur, die de beide huizen scheidde.

Hij stond in een tamelijk goed gemeubileerd vertrek, dat maar één raam had en er uitzag als de studeerkamer van een geleerde, die het niet al te breed heeft. Hij bekeek het gat, schudde het hoofd, betastte de randen van de bijna zuiver ronde opening in de stalen achterwand van de kast, onderzocht die scherpe kant nog eens nauwkeuriger met behulp van zijn vergrootglas en kwam toen op dezelfde manier weer het vertrek binnen.

— Dit is niet het werk van de eerste de beste, mijnheer Talbot. We zullen direkt hiernaast gaan.

— Doe wat u het beste lijkt, mijnheer, zei Talbot.

— Vertel mij eerst nog eens, mijnheer Talbot, waaruit het gestolene bestond, vroeg Mortimer.

— Negentigduizend pond in bankpapier, tienduizend pond in goud, de rest in effecten, aandelen in mijnen en spoorwegen en zo meer.

— Kan de dief die effecten zonder gevaar verzilveren ?

Voor verreweg het grootste gedeelte zeker, tenminste als hij er haast mee maakt. De beurs opent al om negen uur.

De detektive voerde daarop een kort telefoongesprek en wendde zich tot de financier :

— Ik moet u tot mijn spijt meedelen, dat wij al te laat zijn ; een half uur geleden zijn voor bijna honderdduizend pond van die aandelen op de beurs verkocht.

— Dan moet het toch mogelijk zijn de identiteit te ontdekken van de man, die de aandelen ten verkoop heeft aangeboden.

— Hij is natuurlijk niet zelf op de beurs verschenen, maar heeft de aandelen onderhands verkocht, met opdracht ze dadelijk op de beurs te verhandelen. Maar nu willen wij eerst het huis hiernaast eens gaan bezoeken.

Op het ogenblik dat de drie politiemannen het vertrek verlaten hadden, kwam een bediende binnen met een verschrikt gezicht, die al iets scheen te weten van wat er was voorgevallen, een kaartje aan Talbot brengen.

— Deze dame wenst u onmiddellijk te spreken, mijnheer, zei hij op zachte toon.

— Zeg haar, dat ik vijf minuten voor haar beschikbaar heb, geen sekonde langer. Laat haar hier binnenkomen.

Even later stapte Violet Portland het vertrek binnen. Zij was met verfijnde elegance gekleed en had blijkbaar met opzet de grootste zorg aan haar toilet

bested.

— Laat mij een van de eersten zijn, die je met je groot succes geluk wenst, Marc.

— Dank je voor het compliment, zei Talbot droog. Ben je hier gekomen, alleen om mij dat te zeggen?

— Nee. Ik ben hier in de eerste plaats gekomen om mijn aanzoek te herhalen, mijn voorstel, als je dat liever hoort en ik ben er bijna zeker van, dat het nu in betere aarde zal vallen.

— Ik ben niet een van die mannen, die van de ene dag op de andere hun besluit wijzigen.

— En ik ben er zeker van, Talbot, dat je over tien minuten anders zal spreken en mij je hand zal aanbieden.

— Wat moet dat betekenen?

— Ik spreek in volle ernst. Je zult mij binnen tien minuten gevraagd hebben, je vrouw te worden.

— Denk je soms een middel te hebben, mij te dwingen?

— Talbot, dat er in je verleden misdrijven door je gepleegd zijn, die je ook nu nog in aanraking met de strafrechter zouden kunnen brengen en je hier in Londen in ieder geval onmogelijk zouden maken. Hier zijn ze, of liever de fotocopieën. Want ik ben zo verstandig geweest, de originele te laten fotograferen, om ze daarna op een veilige plaats op te bergen. Lees maar eens en zeg dan eerlijk, dat je mij onderschat heb.

De jonge vrouw stak Talbot de papieren toe, die ze verbaasd en met hoog opgetrokken wenkbrauwen aannam en liet daarna zich nonchalant in een stoel neerglijden, bij voorbaat genietend van haar overwinning.

Talbot begon te lezen. En naarmate hij las, kreeg zijn gezicht verschillende uitdrukkingen, eerst die van onrust, daarna van verbazing, ten slotte van boosheid en ongeloof.

— Wilt u mij eens zeggen wat dit allemaal te betekenen heeft, madame?

— Moet ik je dat nog uitleggen? Begrijpt je niet eens dat je hier onmogelijk bent, dat je de vlucht zult moeten

nemen, als ik ze openbaar maak?

— Aha! Dat is het dus, antwoordde de financier spottend. Een poging tot afpersing, nietwaar?

— Je kunt het noemen zoals je wilt.

— Ik hoef natuurlijk niet te vragen hoe je in het bezit van deze stukken bent gekomen?

— Ook een vraag! riep de jonge vrouw spottend uit. Natuurlijk heb ik ze niet op een heel fatsoenlijke manier gekregen.

— Een inbraak dus, antwoordde de financier op dezelfde afgemeten toon, terwijl hij de jonge vrouw nauwkeurig in het oog hield.

— Waarom zou ik het ontkennen? antwoordde Violet schouderophalend.

Talbot, die tijdens het gesprek ongemerkt naar de deur was gegaan, liet een schrill lachje horen en zei toen op harde toon:

— Het spijt dat ik u een illusie moet ontnemen, dame, u zult niet alleen mijn vrouw niet worden, maar er staat u nog heel wat anders te wachten. Denkt u soms dat ik met mij laat spelen? De brieven en andere stukken, die u mij hier hebt laten zien, zijn vervalst. Zij hebben hoegenaamd geen waarde.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam Mortimer weer binnen, op de voet gevolgd door de inspekteur en de brigadier.

— Niets verdachts hiernaast, mijnheer Talbot, zei de detektive.

Maar hij hield verrast stil bij het zien van de bleke vrouw, die in een hoek van het vertrek stond, ziek van verandering en woede en wendde zich met 'n vragend gezicht tot de bestolen geldman.

Talbot had haastig de brieven bij elkaar geraapt, gaf ze aan Mortimer en zei op scherpe toon:

— De dame, die u daar ziet en waarschijnlijk ook wel kent, heeft net zelf verklaard, dat zij deze papieren, die overigens vervalst zijn, onrechtmatig heeft verkregen, dat wil zeggen door middel van een inbraak. Ik laat het aan u over, wat u doen wilt.

— Dan hebt u zich aan een zeer ernstig misdrijf schuldig gemaakt, mevrouw, zei Mortimer ernstig en de inspekteur zal genoodzaakt zijn u te verzoeken ons te willen volgen.

Diep vernederd en na een blik vol haat op Talbot te hebben geworpen, maar nog niets begrijpend van wat er was gebeurd, verliet de jonge vrouw het vertrek tussen de inspekteur en de brigadier.

Talbot bleef met de detektive alleen. Juist op dat ogenblik bracht de bediende opnieuw een briefje binnen.

Talbot haalde met bevende hand het briefje uit de enveloppe en las met schorre stem het volgende voor :

Ik heb uw huis vanochtend in het oog gehouden en zag net Violet Portland binnen gaan. Daar ik vermoedde waarom zij naar uw huis ging, ben ik zo vrij, u even mee te delen, dat zij volstrekt niets uitstaande heeft met de inbraak, die vannacht in uw bureau werd gepleegd. Want de dader, die u hartelijk dank zegt voor de manier waarop u uw brandkast hebt gevuld, maar die zijn afkeur moet te kennen geven over het maaksel daarvan, is niemand anders dan ondergetekende, uw dienstwillige

John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GROTE STUNT

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266